

87. ΕΤΕΡΟΝ.

Μ' ἐγέλασ' ὁ αὐγερινός, μ' ἐγέλασεν ἡ πούλια,
 κ' ἐβγῆκ' ἀπάνω 'ς τὸ βουνὸ προτοῦ νὰ καλοφέξῃ,
 ἐκεῖ σὲ πέτρ' ἀκούμπησα νὰ πάρ' ὀλίγον ὕπνο,
 κ' ἐκεῖ ἄκουσα τρεῖς πέρδικες, ὅπου ἐκελαδοῦσαν,
 5 κ' ἐκαταριῶνταν τὰ βουνὰ μ' ἀνθρώπινη λαλίτσα.
 — Ἐσεῖς, βουνὰ τοῦ κερατᾶ, βουνὰ τ' Ἀσπροποτάμου,
 τοὺς κλέφταις τί τοὺς κάμεταν, τὸν καπετὰν Γληγόρη;
 — Αὐτὸς πῆγε κ' ἐκλείσθηκε 'ς τὸ δόλιο Μεσολόγγι·
 μᾶς εἶπαν πῶς λαβῶθηκεν εἰς τὸ δεξιὸ τὸ μάτι,
 10 καὶ λὲν πῶς δὲ θὰ ξαναρθῆ, δὲ θὰ τὸν ξαναἰδοῦμε.
 Γιὰ κλάψτε, δέντρα καὶ κλαριά, καὶ σεῖς, κοντοραχοῦλαις,
 καὶ σεῖς, βουνὰ κλεφτόβουνα, μὲ ταις κρουοβρουσούλαις,
 τὶ ἐχάσατε τὴν κλεφτουργιά, τὸν καπετὰν Γληγόρη.

—ο—

88. ΕΤΕΡΟΝ. (1826).

Ἐφῆς κατὰ τὸ δειλινό, ἐφῆς κατὰ τὸ βράδυ,
 τρεῖς λυγεραῖς τὸ ἔλεγε κ' ἐπικροτραγουδοῦσαν.
 Ἡ μιὰ ἦταν ἡ Στουρνάραινα, τοῦ Μάρκου Μπότσαρ' ἡ ἄλλη
 κ' ἡ τρίτην ἡ μικρότερη τοῦ καπετὰν Γληγόρη.
 5 Ἐκεῖ ποῦ μοιρολόγαε, κι' ὠμορφοτραγουδοῦσε,
 πουλάκι ἐπῆγε κ' ἐκατσεν ἐκεῖ 'ς τὰ γόνατά της.
 — Πές μας, πές μας, πουλάκι μου, κᾶνα καλὸ χαμπέρι.
 — Τί νὰ σοῦ εἰπῶ, κυροῦλά μου, τί νὰ σοῦ μολογήσω;
 Ἐφῆς προφῆς ποῦ διάβαινα 'ς τὸ ἔρμο Μεσολόγγι,
 10 ἄκουσα πῶς βαρέθηκεν ὁ καπετὰν Γληγόρης·
 τὸν κλαῖν τὰ δέντρα, τὰ κλαργιά, τὸν κλαῖν κ' ἡ χρύαις βρούσες
 τὸν κλαῖνε καὶ 'ς τὰ Κούτσανα ἢ καπετανοπούλαις.

Κούτσανα, χωρίον τῶν Στουρναραίων εἰς Ἀσπροπόταμον. Ὁ ποιη-

